

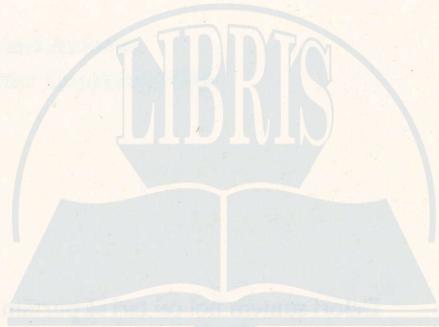
JAN GUILLOU

Nașterea regatului

Traducere de

CARMEN SCARLET

CAPITOLUL 1

În anul de grație 1192, chiar înaintea slujbei de Sfântul Eskil, pe când nopțile devineau tot mai luminoase și se aprobia semănătul napilor, asupra Goției de Vest se abătu o furtuna strășnică. Furtuna ținu trei zile și trei nopți și preschimbă anotimpul senin și dătător de speranță în toamnă.

În cea de-a treia noapte, după slujba de la miezul nopții, cei mai mulți dintre călugării de la mânăstirea Varnhem încă dormeau tihnit, încredințați că rugăciunile lor se pot împotrivi forțelor întunericului și că furtuna se va liniști în curând. Chiar atunci Fratele Pietro, care se afla în pronaos, crezu la început că-l deșteptase din somn ceva născocit de închipuirea lui. Se trezi și se ridică în capul oaselor fără să-și dea seama ce auzise. Dincolo de ziduri și de ușa grea din stejar nu era nimic altceva decât vuietul furtunii și biciuiala ploii pe țigla acoperișului sau pe coroanele înfrunzite ale frasinilor falnici.

Apoi auzi din nou. Sună ca un pumn de fier care bubaia în ușă.

Înspăimântat, se repezi să se dea jos din pat, își luă în grabă mătăniile și începu să murmure o rugăciune pe care nu și-o amintea prea bine, dar care ar fi trebuit să înlăture spiritele rele. Apoi se apropie de arcada de la intrare și ascultă în beznă. Se auziră din nou trei bătăi puternice, iar Fratele Pietro nu mai avu încotro, aşa că ii strigă prin ușa de stejar străinului să spună cine este. Strigă în latină, căci această limbă avea cea mai mare putere împotriva forțelor întunericului și pentru că era prea buimăcit ca să spună ceva în limba neobișnuită de melodică care se vorbea în afara acestor ziduri.

– Cine bate în toiul nopții la poarta Domnului? întrebă el, cu gura lângă încuietoarea ușii.

– Un slujitor al Domnului cu gânduri bune și o însărcinare nobilă, răsunse străinul într-o latină desăvârșită.

Aceasta îi risipi temerile Fratelui Pietro, care se luptă câtva timp cu clanța grea din fontă neagră până izbuti să deschidă puțin ușa.

Afară stătea un străin înveșmântat într-o pelerină lungă până la glezne, din piele, cu o glugă care-l apără de ploaie. Deschise deodată ușa dându-i brânci cu o forță căreia Fratele Pietro nu i-ar fi putut ține piept și intră împingându-l pe călugărul din fața lui.

– Doamne-ajută, am ajuns la capătul unei călătorii foarte lungi. Dar să nu vorbim pe întuneric. Adu lampa din tindă, fratele meu necunoscut, spuse străinul.

Fratele Pietro făcu după cum i se ceruse, liniștit deja de faptul că străinul vorbea limba Bisericii și că știa că trebuie să se afle o lampă în tindă. Călugărul bărbătii preț de câteva clipe după ultimii tăciuni din încălzitorul de pat până izbuti să aprindă un fil și să-l bage într-o lampă. Când se întoarse la arcada de la intrare, dincolo de pronaos, atât el, cât și străinul fură scăldați de lumina sporită de pereții văruiti în alb. Străinul își dădu jos pelerina de piele și scutură apa de pe ea. Fratele Pietro se pomeni fără să vrea că i se taie răsuflarea când văzu tunica albă cu cruce roșie. Știa prea bine ce înseamnă asta, de pe vremea când se afla la Roma. La Varnhem venise un cavaler templier.

– Numele meu este Arn de Goția și nu ai nici o pricina să te temi de mine, frate, căci am crescut aici la Varnhem și de aici am plecat demult călare spre Țara Sfântă. Dar pe dumneata nu te cunosc; care ți-e numele, frate?

– Sunt Fratele Pietro de Siena, și mă aflu aici numai de doi ani.

– Va să zică ești nou aici. Din pricina asta trebuie să stai de pază la ușă când nimeni altcineva nu vrea să facă asta. Dar spune-mi, mai întâi, mai trăiește Părintele Henri?

– Nu, a murit acum patru ani.

– Dumnezeu să-l odihnească, zise cavalerul templier, făcându-și semnul crucii și plecând capul preț de câteva clipe. Fratele Guilbert mai trăiește? întrebă cavalerul când își ridică privirea.

– Da, frate, este vârstnic, dar încă în putere.

– Nu mă miră. Cum îl cheamă pe noul nostru abate?

– Se numește Părintele Guillaume de Bourges și ni s-a alăturat în urmă cu trei ani.

– Mai sunt aproape două ceasuri până la slujba de dimineață, dar ai putea, te rog, să-l trezești și să-i spui că la Varnhem a sosit Arn de Goția? zise cavalerul, având în ochi o strălucire care părea aproape hâtră.

– Mai bine nu, frate. Părintele Guillaume socotește că somnul este un dar de la Dumnezeu pe care e de datoria noastră să-l chivernism, răsunse Fratele Pietro stânjenit, tresăring de îngrijorare la gândul să-l trezească pe Părintele Guillaume dintr-o pricina care ar putea suferi amâname.

– Înțeleg. Mergi atunci și trezește-l pe Fratele Guilbert și spune-i că ucenicul dumisale Arn de Goția așteaptă în pronaos, zise cavalerul cu blândețe, chiar dacă era tot o poruncă.

– Și Fratele Guilbert s-ar putea mânia... Nu pot să-mi părăsesc datoria de a păzi intrarea în acest cumplit miez de noapte, zise Fratele Piero, căutând prin acest şiretlic să nu se supună poruncii.

– A! zise cavalerul râzând. Mai întâi de toate, poți să lași cu toată nădejdea straja în seama unui cavaler templier al Domnului; n-ai izbuti să găsești un înlocuitor mai vajnic. Apoi, pe legea mea că-l vei trezi pe ursul ăla bătrân de Guilbert pentru niște vesti bune. Deci, du-te acum. Am să aștept aici și am să-mi dau toată silința să stau de strajă în locul dumitale, îți făgăduiesc.

Cavalerul Templier își rostise porunca într-un chip în care nu putea fi refuzat. Fratele Pietro încuviință din cap și se strecură în grabă pe sub arcadă spre micuța curte care era ultimul loc deschis înainte de adevărata intrare în mănăstire, printr-o altă ușă de stejar.

Nu după mult timp ușa dinspre mânăstire către curtea pridvorului fu dată de perete cu o izbitură și un glas cunoscut răsună pe sub arcada albă. Fratele Guilbert venea cu pași mari, cu o făclie în mână. Nu mai părea la fel de uriaș ca înainte; nu mai era un gigant. Când îl zări pe străinul de lângă ușă își ridică torța ca să vadă mai bine. Apoi îi dădu făclia Fratelui Pietro și se duse să-l îmbrățișeze pe străin. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă vreme îndelungată.

– Credeam că ai căzut în bătălia de la Tiberias, dragul meu Arn, îi spuse în cele din urmă Fratele Guilbert în limba francilor. La fel a crescut și Părintele Henri, și am spus împreună multe rugăciuni de prisos pentru sufletul tău.

– N-au fost de prisos, căci pot să-ți mulțumesc pentru ele în această viață, frate, zise Arn de Goția.

Apoi păru că nici unul dintre ei nu mai poate adăuga ceva, și amândoi se siliră să se stăpânească, pentru că nu cumva să se arate nepotrivit de tulburăți. Fratele Pietro se gândi că trebuie să fi fost foarte apropiat.

– Ai venit să te rogi la mormântul mamei tale, Doamna Sigrid? întrebă în cele din urmă Fratele Guilbert, pe un ton pe care l-ar fi folosit cu un călător oarecare.

– Da, negreșit vreau să fac asta, răspunse cavalerul pe același ton. Dar mai am multe treburi de făcut aici acasă, în Varnhem, și mai întâi trebuie să vă cer ajutorul pentru câteva pricini lipsite de mare importanță care trebuie lămurite înainte de a trece la cele mai însemnante.

– Știi că te voi ajuta, orice-ar fi. Doar spune și ne punem pe treabă.

– Am douăzeci de oameni și zece căruțe afară în ploaie. Mulți dintre oameni sunt dintr-un neam care n-ar pune prea lesne piciorul între aceste ziduri. Mai am și zece căruțe înțesate, și primele trei dintre ele ar fi mai bine să stea în curte.

Cavalerul vorbi iute, de parcă ar fi fost vorba despre lucruri obișnuite, deși căruțele trebuie să fi fost foarte însemnante dacă trebuiau păzite între zidurile mânăstirii.

Fără nici o vorbă, Fratele Guilbert smuci făclia din mâna călugărului mai Tânăr și ieși în ploaie pe ușa pridvorului. Chiar era un convoi de zece căruțe pline de noroi afară, și arătau ca și cum ar fi avut parte de un drum plin de greutăți. Încovoiați asupra hățurilor boilor stăteau bărbați posomorâți, care nu păreau dormici să mai pornească la drum.

Fratele Guilbert râse la vederea lor și clătină din cap zâmbind. Apoi îl strigă pe Fratele Pietro și începu să dea porunci pe un ton răstit, de parcă el însuși ar fi fost cavaler templier, și nu călugăr cistercian.

Îi luă mai puțin de un ceas să rânduiască odăi pentru oaspeți. Una dintre numeroasele reguli de la Varnhem cerea caoricăru călător care sosește noaptea să i se arate aceeași ospitalitate ca Domnului Însuși. Era o regulă pe care Fratele Guilbert și-o tot repeta, mai întâi pe jumătate în glumă, dar apoi cu și mai multă voioșie, când auzi de la cavalerul templier că poate șuncile afumate n-ar fi cele mai nimerite bucate cu care să-i ospăteze pe oamenii pe care-i găzduiau. Cu toate astea, gluma despre căt de nepotrivite ar fi fost șuncile afumate trecu fără ecou peste creștetul Fratelui Pietro.

Dar odăile pentru oaspeți din afara zidurilor de la Varnhem erau goale și întunecoase, căci în timpul furtunilor din ultimele câteva zile sosiseră puțini călători. În scurtă vreme oaspeții erau atât aşezăți în odăi, căt și îndestulați.

Apoi Fratele Guilbert și Arn de Goția deschiseră porțile mânăstirii ca să intre în curte cele trei căruțe care aveau nevoie de pază și să fie duse lângă ateliere. Acolo boii fură deshămați și adăpostiți în grajduri peste noapte.

Când treaba era gata, ploaia începu să se potolească și printre norii negri se iviră raze de lumină strălucitoare. Vremea era pe cale să se schimbe. Mai era un ceas până la slujba de dimineață.

Fratele Guilbert își conduse oaspetele până la biserică și descuie ușa. Intrară fără nici o vorbă.

Arn se opri în tacere la cristelnica de la intrare. Își dădu jos mantia de piele și o lăsa pe podea, apoi arăta cu o privire întrebătoare spre cristelnică, care nu era acoperită. Primi

încuviințarea bâtrânului călugăr. Arn își scoase sabia, își înmuie degetele în apa din cristelnită și își trecu trei degete peste lama sabiei înainte de a o băga la loc în teacă. Își dădu cu apă sfintită și pe frunte, pe amândoi umerii și în dreptul inimii. Apoi străbătură umăr lângă umăr naosul spre altar, până la locul pe care-l arăta Fratele Guilbert. Acolo îngenuncheară și se rugară în tacere până când îi auziră pe călugări adunându-se pentru slujbă. Nici unul dintre ei nu vorbi. Arn cunoștea rânduielile mănăstirii legate de orele de tacere din timpul zilei la fel de bine ca oricare călugăr.

Până să înceapă călugării să se strângă pentru cântare, furtona se oprișe și se auzea ciripitul păsărilor sub primele raze ale zorilor.

Părintele Guillaume de Bourges era primul în alaiul de călugări care veneau pe culoarul lateral. Cei doi bărbați care se rugaseră până atunci se ridicară în picioare și făcură o plecăciune în tacere. Făcu și el o plecăciune, la rândul lui. Dar apoi băgă de seamă sabia cavalerului și ridică din sprâncene. Fratele Guilbert arăta spre crucea roșie de pe pieptul lui Arn, care arăta că este cavaler templier, și apoi spre cristelnită de la ușa bisericii. Părintele Guillaume încuviință din cap, dând semn că s-a liniștit și că a înțeles.

Când începu cântarea, Fratele Guilbert îi explică prietenu lui său călător în limbajul tainic al semnelor de la mănăstire că noul abate era de nestrămutat în privința rânduielii tăcerii.

În timpul intonării imnului, la care ținu hangul și Arn de Goția alături de toți ceilalți, căci cunoștea și el Psalmii, își aruncă privirea de la un călugăr la altul. Acum lumina se revârsa în sanctuar și mai limpede, iar ei își puteau desluși unul altuia chipurile. O treime dintre călugări îl recunoscră pe cavaler și răspunseră ferit la plecăciunile lui de salut. Dar cei mai mulți îi erau necunoscuți.

Când imnul se încheie și călugării porniră în alai înapoi spre mănăstire, Părintele Guillaume se apropiie și îi făcu semn Fratelui Guilbert că vrea să stea de vorbă cu amândoi în camera

de primire a oaspeților după micul dejun. Amândoi plecară capul în semn că au înțeles.

Arn și Fratele Guilbert ieșiră din biserică pe ușa principală, tot în tacere, străbătură curtea prin dreptul atelierelor și se duseră la grajdurile sailor. Soarele dimineață era deja purpuriu și strălucitor, iar cântecul păsărilor se auzea de pretutindeni. Aveau înainte măcar încă o zi minunată de vară.

Când ajunseră la cai se îndreptară numădecât spre partea din grajd unde erau ținuți armăsarii. Cavalerul templier se prinse cu amândouă mâinile de drugul de sus al gardului și sări cu ușurință peste el. Îi făcu semn în glumă, plin de cuviință, Fratelui Guilbert să facă la fel. Dar cel din urmă clătină din cap zâmbind și sări gardul încet, aşa cum fac de obicei oamenii. La celălalt capăt al grajdului stăteau laolaltă zece armăsari, ca și când încă nu se hotărâseră ce să credă despre bărbatul în alb.

– Așadar, dragul meu Arn, zise Fratele Guilbert, încălcând dintr-o dată rânduiala tăcerii care ar fi trebuit păstrată până după micul dejun, ai învățat până la urmă graiul sailor?

Arn îi aruncă o privire lungă și iscoditoare, apoi făcu din cap semn că da, cu o căutătură plină de înțeles. Apoi fluieră că să-i facă pe armăsarii de la celălalt capăt să se uite la el. Îi chemă ușor, în graiul sailor.

– În numele lui Allah cel Milostiv, Îndurătorul, voi ce sunteți fii ai vântului, veniți la fratele și păzitorul vostru!

Caii se însuflătiră numădecât și-și ciuliră urechile. Apoi se apropie un sur voinic, pătat, și curând îl urmară și ceilalți. Când cel dintâi sur ridică din coadă și porni la trap, toți grăbiră pasul și apoi veniră în galop atât de iute încât se zgudui pământul.

– Slăvit fie Profetul, pacea fie cu el, chiar ai învățat graiul sailor căt ai fost plecat, șopti în arabă fratele Guilbert.

– Fără îndoială, răspunse Arn în aceeași limbă, deschizându-și larg tunica albă ca să opreasă armăsarii care veneau în goană, și din câte văd și dumneata se pare că-ți amintești limba despre care credeam cândva că este limba sailor, și nu a păgânilor.

Urcă fiecare pe câte un armăsar, cu toate că Fratele Guilbert trebui să-l mâne pe al lui până la gard ca să se poată sprijini și